

УДК 94(477.82-51:438):347.99»1919/1920»
DOI <https://doi.org/10.32782/2663-5984.2025/1.57>

Петрушко Н.С.

Волинський національний університет імені Лесі Українки

ПОЛЬСЬКІ ТИМЧАСОВІ ПРАВООХОРОННІ СТРУКТУРИ В ЗАХІДНІЙ ВОЛИНІ: БЕЗПЕКОВИЙ АСПЕКТ (1919–1920 РР.)

Стаття присвячена дослідженню діяльності польських тимчасових правоохоронних структур на території Західної Волині у 1919–1920 рр. У межах дослідження під поняттям «правоохоронні органи» розуміються поліційні, судові та прокурорські інституції, що здійснювали інституційний контроль за суспільно-політичною ситуацією, забезпечували підтримання правопорядку та протидію загрозам безпеці в умовах воєнно-політичної нестабільності. До встановлення польської тимчасової адміністрації громадський порядок на Волині забезпечували різні місцеві правоохоронні формування, зокрема міліція, народна міліція, громадянська сторожа та державна варта УНР, до складу яких входили колишні російські та українські службовці.

Після успішних наступальних операцій польських військ 1919 р. під командуванням Ю. Галлера, що призвели до ліквідації військових позицій УНР на Волині, розпочався процес організаційного становлення польських безпекових органів та інтеграції регіону до системи тимчасової польської адміністрації.

З'ясовано, що формування цих структур відбувалося в умовах численних труднощів: кадрового дефіциту, нестачі матеріально-технічних ресурсів, а також активізації диверсійної діяльності з боку більшовицької держави та зростання кримінальної злочинності, що підривало безпекову стабільність у Волинському регіоні. Попри зазначені труднощі, польські тимчасові правоохоронні органи виконували стабілізаційну функцію: забезпечували охорону громадського порядку, протидіяли більшовицькій підпільній діяльності та зростанню кримінальної злочинності.

Незважаючи на обмежену ефективність у воєнних умовах, створення польських безпекових органів стало важливим чинником утвердження державної влади на західноволинських землях. Їхня діяльність сприяла інституціоналізації адміністративно-правових механізмів управління та заклала підвалини системи безпеки, що забезпечила інтеграцію регіону у правовий простір Другої Речі Посполитої.

Ключові слова: польсько-українська війна, польсько-радянська війна, Друга Річ Посполита, Західна Волинь, правоохоронні органи, поліція, прокуратура, суд, безпека.

Постановка проблеми та її значення. Забезпечення стабільного функціонування польської адміністрації на Волині, утвердження її політичного авторитету та зміцнення контролю над регіоном вимагало ефективної діяльності правоохоронних структур, які відігравали ключову роль у нормалізації суспільно-політичної ситуації в регіоні. Їхня діяльність була спрямована на підтримання громадського порядку, ефективну протидію антидержавній діяльності, ліквідацію більшовицьких підливних ініціатив та нейтралізацію кримінальних загроз, які становили небезпеку для польської влади. Варто зазначити, що функціонування цих інституцій не лише забезпечувало усунення безпосередніх викликів, пов'язаних із безпековою ситуацією, а й сприяло інтеграції Волинського краю у загальнодержавні адміністративні, правові та

політичні механізми нововідродженої польської держави.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Проблематика формування та функціонування польських правоохоронних структур на Волині знайшла відображення як у працях польських, так і вітчизняних дослідників, серед яких варто відзначити Р. Літвінського [13], П. Ціхорацького [12], Р. Рогуського [16], Ю. Крамара [5] та О. Разиграєва [7; 8; 9; 10]. Значну цінність становлять також матеріали Державного архіву Волинської області, що розкривають процеси створення та діяльності польських правоохоронних органів, їхню роль у нормалізації безпекової ситуації в регіоні та протидії більшовицькій підпільній і диверсійній активності [1; 2; 3]. Цінні відомості щодо організації та функціонування польських безпекових структур на території Волині подають і періодичні

видання міжвоєнного періоду, зокрема «Ziemia Wołyńska» [20; 21], «Ziemia Włodzimierska» [22], «Głos Wołyński» [27], «Polak kresowy» [24], «Gazeta Policji Państwowej» [25; 26]. Доповненням до вищезгаданих джерел є книга польського офіцера та державного діяча Т. Вардейн-Загурського «Dziesięciolecie sądownictwa na Wołyniu» [18] у якій представлено аналіз становлення судових та прокурорських інституцій у 1918–1929 рр. та їхній вплив на нормалізацію суспільно-політичного життя краю.

Постановка завдання. Мета статті – дослідити процес формування та функціонування польських правоохоронних структур на території Західної Волині в умовах польсько-радянської війни 1919–1920 рр.

Виклад основного матеріалу. Встановлення польської тимчасової адміністрації на території Волині відбувалося в умовах тривалого військово-політичного протистояння між польськими, українськими та більшовицькими силами. Вирішальну роль у зміні співвідношення сил відіграли добре підготовлені частини армії генерала Ю. Галлера, які завдали поразки військам УНР і забезпечили Польщі перевагу в цьому регіоні. Кульмінацією операцій стало захоплення Луцька 16 травня 1919 р., що стало важливим кроком у зміцненні польських позицій на Волині [1, арк. 33; 4, с. 161].

До моменту встановлення тимчасової польської адміністрації, функції забезпечення громадського порядку на Волині виконували різні структури, такі як міліція, народна міліція, громадянська сторожа, народна варта тощо. Особовий склад цих формувань складався переважно з колишніх російських правоохоронців, представників правоохоронних структур УНР та державної варти Української держави П. Скоропадського [1, арк. 33; 2, арк. 1; 3, арк. 19; 7, с. 85; 5, с. 35].

Під час формування польських правоохоронних органів ключова роль у забезпеченні громадського порядку та безпеки належала польовій жандармерії. Ця структура стала основним інструментом для підтримання стабільності на територіях, які перейшли під окупацію польської держави внаслідок військових дій. 21 червня 1919 р. Генеральний комісар ЦУСЗ отримав від командування польової жандармерії офіційне повідомлення, у якому було викладено інструкції щодо організації її діяльності на територіях, зайнятих польськими збройними силами. Відтак, польова жандармерія була поділена на дві основні групи. Першу становила прифронтна жандармерія, під-

розділи якої були прикріплені до командувань оперативних груп і мали виключно військовими повноваженнями. Їхня діяльність зосереджувалася на забезпеченні безпеки в зонах, наближених до лінії фронту, відповідно до завдань, визначених військовим командуванням. Іншу групу становила повітова жандармерія, що діяла в повітах, що перебували під управлінням цивільної адміністрації. Її функції включали підтримання громадського порядку, гарантування безпеки та виконання військово-поліцейських завдань у межах, встановлених спеціальними наказами [14, с. 75; 7, с. 107–108; 5, с. 34–35].

З метою реорганізації та зміцнення системи забезпечення правопорядку у містах влітку 1919 р. на території Волині були сформовані підрозділи комунальної поліції. Останні перебували на утриманні міських магістратів [1, арк. 33; 7, с. 85]. Поліцейські функції в той час виконувала військова жандармерія, постерунки якої дислокувалися в населених пунктах, що зазнавали найбільшої загрози з боку більшовиків [1, арк. 33].

Організація комунальної поліції м. Луцька розпочалася з червня 1919 р. Першим очільником цієї структури було призначено судового виконавця з Рівного – Л. Прушинського [1, арк. 39; 20, с. 7–8; 7, с. 85]. Поліція налічувала 80 осіб і була поділена на 4 комісаріати [1, арк. 39; 7, с. 88]. Восени 1919 р. у місті створили управління слідчої поліції, а в жовтні слідчу експозитуру [1, арк. 33; 7, с. 93]. Водночас із процесом становлення правоохоронних структур у м. Луцьку аналогічні процеси відбувалися і в інших містах – Ковелі, Володимирі, Любомлі, Острозі, Дубному, Рівному тощо. Це було надзвичайно важливим у контексті зміцнення тимчасової польської адміністрації та забезпеченні правопорядку в цілому регіоні.

Комунальна поліція діяла й в Ковелі підпорядковувалася місцевому старості, а комендантом був В. Маєвський [1, арк. 34–35; 7, с. 94]. У Володимирському повіті у 1918–1919 рр. правоохоронні функції виконувала міліція під керівництвом Є. Савицького. У 1919 р. контроль над безпекою перейшов до польової жандармерії, згодом до комунальної поліції та слідчої експозитури [1, арк. 21; 7, с. 95]. До 1921 р. м. Любомльський повіт входив до складу Володимирського повіту. У березні 1919 р. у м. Любомль було створено «районну комунальну військову міліцію», яку очоли комендант В. Мацієвський. Проте вже на початку травня того ж року ця правоохоронна структура була ліквідована, а її функції перейшли до військової жандармерії. Наприкінці 1919 р.

правопорядок забезпечувала комунальна поліція [1, арк. 17; 7, с. 96].

Після зайняття території Рівненщини польськими військами у серпні 1919 р. тут теж почався процес формування безпекових структур. 16 серпня 1919 р. у Рівному постала комунальна поліція на чолі А. Кістера та двох його помічників. Управління поліції складалося з чотирьох відділів: адміністративного, санітарного, судово-кримінального та резервного. У вересні 1919 р. комендантом комунальної поліції м. Рівного був призначений Ю. Сташевський. У структурі Рівненського повіту також функціонували слідча експозитура, очолювана Я. Домбровським та міський комісаріат під керівництвом Якобчука. Загалом поліція налічувала близько 80 осіб [1, арк. 11–12; 7, с. 97]. Формування комунальної поліції в Дубенському повіті розпочалося в серпні 1919 р. під керівництвом М. Дамського, а для ефективної роботи місто поділили на три комісаріати. Окрім поліції, безпекові функції в повіті виконувала й військова жандармерія [1, арк. 30–31; 7, с. 98–100]. Після встановлення контролю над Острогом, розпочався процес створення правоохоронних структур, у результаті чого була організована міліція.

Відповідно до розпорядження комісара ЦУВЗ та ПФ від 5 травня 1920 р., відбувався процес реорганізації польських правоохоронних інституцій на основі військових засад [17, с. 1–2; 7, с. 99]. У процесі реформування поліції Луцького повіту здійснювався кадровий відбір, що включав відсторонення працівників, які не відповідали професійним вимогам. Варшавське бюро направило до Луцька новобраних поліцейських, серед яких 131 особу становили колишні солдати армії Ю. Галлера, а 20 осіб – варшавські рядові поліцейські. Додатково до служби залучали кандидатів із різних регіонів Польщі, що сприяло підсиленню професійного складу поліції [23, с. 14]. Поліцію Волині та Поділля очолював Генеральний інспектор поліції – Валевський, штаб-квартира якого знаходилася у Варшаві [25, с. 11]. Влітку 1920 р. останній разом із своїм заступником комісаром Старчевським здійснив офіційний візит на Волинь [26, с. 13].

Реформування луцької комунальної поліції проводив Я. Манчак, який був першим комендантом поліції ЦУВЗ та ПФ [1, арк. 39; 7, с. 102]. У Луцьку в цей час також функціонувало Окружне слідче управління та три експозитури у Кременці, Ковелі та Володимирі, а згодом – у Рівному [1, арк. 33; 26, с. 12; 7, с. 104].

Від початку травня 1920 р. на території Володимирського повіту комунальна поліція була реорганізована у «кресову поліцію», яка з цього ж часу приступила до виконання службових обов'язків, як у всьому повіті, так і в місті. У повіті функціонував кінний відділ чисельністю 20 осіб. Територія повіту поділялася на райони, а райони – на постерунки [1, арк. 21].

Поспіхом організовані польські поліцейські структури на Волині функціонували в умовах нестабільності та політичної напруги, які характеризували перші роки встановлення польської адміністрації в регіоні. Поліція продовжувала виконувати покладені на неї безпекові обов'язки до нового більшовицького вторгнення у червні 1920 р. [3, арк. 19].

Окрім поліції, у контексті боротьби польської правоохоронної системи з більшовизмом ключові функції також виконували судові органи та прокуратура. Вони забезпечували реалізацію верховенства права, розглядали кримінальні та цивільні справи, а також координували роботу правоохоронних органів. У складних умовах суспільно-політичної нестабільності 1919–1921 рр. ці інституції сприяли певній нормалізації безпекової ситуації.

За інформацією, опублікованою у польській газеті «Ziemia Włodzimierska» від 18 квітня 1919 р., процес становлення судової системи в Західній Волині характеризувався значними інституційними труднощами. Основним викликом стала нестача кваліфікованих кадрів. Для забезпечення правосуддя в регіоні діяв лише один суд у м. Любомль, суддею якого було призначено місцевого жителя Жолчука. Функціонування цієї установи ускладнювалося відсутністю апеляційної інстанції. Суд у м. Любомль розглянув та вирішив 77 судових справ [22, с. 7]. Згодом, на посаду суддів були призначені Щ. Понятовський та Р. Гроховський [22, с. 11; 27, с. 5]. Водночас на посаду слідчого судді до Ковеля було делеговано О. Березовського [27, с. 5].

Юридичною підставою для створення Окружного суду у м. Луцьку стало розпорядження Генерального комісара східних земель Є. Осмоловського від 5 вересня 1919 р., яким було офіційно затверджено створення цієї судової установи та призначено дату офіційного відкриття на 19 вересня того ж року [19, с. 157]. Головою судової установи ще 26 червня 1919 р. був призначений В. Словецький [27, с. 5; 18, с. 14, 17; 8, с. 34]. Після проведених урочистостей з нагоди відкриття, які включали богослужіння відбулися загальні збори

відділів суду. На зборах були присутні: В. Єловський, його заступник Г. Сумовський, окружні судді – В. Хмелевський, В. Бромірський, М. Сохачевський, О. Куцевич і С. Багінський, а також прокурор суду Л. Віслоцький і заступники прокурора – Б. Забродський та Ю. Славек [27, s. 6].

Після проведення перших загальних зборів діяльність Окружного суду набула систематизованого характеру, зосередившись на виконанні його основної функції – здійсненні правосуддя. Це охоплювало формування кадрового складу суду, забезпечення належного рівня професійної підготовки та розподіл повноважень між суддями. У межах цього завдання здійснювалася структуризація повітів на судові округи та слідчі райони, що сприяло ефективнішій організації судового процесу. Водночас значна увага приділялася питанням фінансування судової системи та розв'язанню інших адміністративних проблем, необхідних для забезпечення її стабільного функціонування. Організаційна діяльність істотно активізувалася з січня 1920 р. після утворення ЦУВЗ та ПФ [27, s. 6].

До територіальної юрисдикції Луцького окружного суду належали наступні повіти: Луцький, Ковельський, Володимир-Волинський, Рівненський, Кременецький та Дубенський [27, s. 5; 18, s. 14, 17; 8, s. 34]. Апеляції на рішення Луцького окружного суду розглядалися в Апеляційному суді м. Вільно [8, s. 38]. Протягом 1919 р. судова діяльність Луцького окружного суду була обмежена лише 91 справою [18, s. 20; 5, s. 34]. Також у Луцьку функціонував мировий суд [21, s. 11].

На початку 1920 р., у зв'язку із погіршенням безпекової ситуації на території Ковельського, Володимирського, Луцького, Рівненського, Дубенського, Сарненського та Кременецького повітів на шестимісячний період були введені польові суди. Вони розглядали справи про злочини, пов'язані з розбоєм, вимаганням та крадіжками, скоєні злочинними групами. Перед тимчасовим судом постали, зокрема, обвинувачені в крадіжках і знищенні вузькоколіїх залізниць, а також телефонних і телеграфних ліній [16, s. 203].

Травневий випуск газети «Polak kresowy» від 1920 р. інформував про нестачу суддів на території Волині, що значно ускладнювало функціонування судової системи. Для вирішення цієї проблеми було запропоновано проєкт, який передбачав, що кожна гміна обиратиме п'ять кандидатів на посади місцевих суддів. Затвердження цих кандидатур мало здійснюватися старостом [24, s. 10].

Створення та розвиток Волинської прокуратури було тісно пов'язані з формуванням судової

системи в регіоні. Прокуратура Луцького окружного суду розпочала свою діяльність у вересні 1919 р. Ще з 11 липня 1919 р. очільником прокуратури був призначений Л. Віслоцький. До її складу прокуратури також увійшли два підпрокурори – Б. Забродський та Ю. Славек, а також тимчасовий секретар Б. Браукн та шість канцеляристів [18, s. 34].

Межі юрисдикції підпрокурорів були визначені розпорядженням Л. Віслоцького від 15 вересня 1919 р. Зокрема, Б. Забродському було доручено прийняти під свій нагляд території слідчих судів Луцького повіту, а також території Дубенського, Кременецького, Ковельського та Острозького повітів. Ю. Славек, у свою чергу, отримав контроль на територіями Володимирського, Рівненського та Заславського повітів. У листопаді 1919 р. почав виконувати свої обов'язки новопризначений підпрокурор Л. Стокалич. Під його наглядом перебували слідчі райони Ковельського та Рівненського повітів. Це дозволило зменшити навантаження на інших підпрокурорів та поліпшити ефективність роботи прокуратури [18, s. 34–35].

За тримісячний період існування прокуратури в 1919 р. до суду було направлено 65 кримінальних справ, а також опрацьовано 269 заяв. Кількість справ, що надійшли до канцелярії прокурора, складала понад 1 тис. позицій. Ці цифри відображають складну безпекову ситуацію на Волині у цей час [18, s. 35].

У 1920 р. прокуратура функціонувала у складі 1 прокурора та 4 підпрокурорів. Незадовго до більшовицького вторгнення влітку 1920 р., кількість підпрокурорів була збільшена до 6 осіб. Кількість повітів, що входили до складу Луцького окружного суду збільшилася до одинадцяти, при цьому зросла кількість слідчих суддів досягла, яка досягла 18 осіб [18, s. 35].

Висновки. Становлення польських тимчасових правоохоронних органів на території Західної Волині у 1919–1920 рр. відбувалося в умовах воєнно-політичної нестабільності та постійної загрози більшовицької експансії. Основу системи безпеки становили поліційні, судові та прокураторські інституції, діяльність яких була спрямована на підтримання правопорядку і контроль за регіоном. Незважаючи на кадровий дефіцит, матеріальні труднощі та безпекові виклики, зумовлені більшовицькими наступами, диверсійною діяльністю та кримінальною активністю, зазначені органи виконували ключову стабілізаційну функцію, забезпечуючи правопорядок на Волині до літа 1920 р.

Список літератури:

1. Державний архів Волинської області (ДАВО). Ф. 1. Оп. 4а. Спр. 47.
2. ДАВО. Ф. 1. Оп. 4а. Спр. 96.
3. ДАВО. Ф. 1. Оп. 4а. Спр. 97.
4. Дем'янюк О., Пасюк І. Воєнна історія Волині: історичні нариси: в 5 т. Т.3: 1914–1923. Луцьк: ПП Іванюк В. П., 2015. 280 с.
5. Крамар Ю. Діяльність тимчасових органів польської влади на Волині (1919–1921 рр.). *Науковий вісник Східноєвропейського національного університету ім. Лесі Українки. Серія: Історичні науки*. Луцьк, 2013. Вип. 12 (261). С. 31–37.
6. Разиграєв О. Польська державна поліція Волинського воєводства в охороні східного кордону. *Наукові записки [Вінницького державного педагогічного університету імені Михайла Коцюбинського]. Серія: Історія*. 2007. Вип. 12. С. 296–301.
7. Разиграєв О. Польська державна поліція на Волині у 1919–1926 роках. Луцьк: ДП «Волинські старожитності», 2012. 432 с.
8. Разиграєв О. Правоохоронні органи у місті Луцьку в 1919–1939 роках. *Науковий вісник Східноєвропейського національного університету імені Лесі Українки. Історичні науки*. 2013. № 12. С. 37–43.
9. Разиграєв О. Становлення державної поліції в Другій Речі Посполитій: 191–1922 рр. *Український історичний збірник*. 2012. Вип. 15. С. 129–139.
10. Разиграєв О. Становлення польської поліції у західній Волині: 1919–1921 рр. *Наукові записки [Вінницького державного педагогічного університету імені Михайла Коцюбинського]. Серія: Історія*. 2008. Вип. 13. С. 88–93.
11. Ядечко-Блаженко Т. Історія Луцької тюрми. *ВолиньPost*. 2017. 23 верес. URL: <https://www.volynpost.com/articles/1240-istoriia-luckoi-tyurmy> (дата звернення: 20.10.2024).
12. Cichoracki P. Dzieje wołyńskiej policji okresu międzywojennego. *Rocznik Kresowy*. 2020. Nr 6(8). S. 367–371.
13. Litwiński R. Policja Państwowa w województwie wołyńskim w latach 1921–1939. Organizacja i główne kierunki działania. *Ukrainica Polonica*. 2004. T. 1. S. 185–200.
14. Okólnik Komisarza Generalnego Ziem Wschodnich do komisarzy okręgowych, Delegata dla Zarządu Powiatów Wołyńskich i komisarzy powiatowych w sprawie organizacji żandarmerii powiatowej. *Dziennik Urzędowy Zarządu Cywilnego Ziem Wschodnich*. 1919. № 8. Poz. 67. S. 75.
15. Razyhrayev O. Policja Państwowa wobec ruchu antypaństwowego i dywersyjnego na terenie województwa wołyńskiego w latach 1921–1926. *Annales Universitatis Mariae Curie-Skłodowska*. 2010. Vol. 65. № 1. S. 29–51.
16. Roguski R. Stan bezpieczeństwa w zachodnich powiatach Wołynia na zapleczu frontu wojny z bolszewicką Rosją w latach 1919–1921. Wybrane aspekty. *Wschodni Rocznik Humanistyczny*. 2021. T. XVIII, № 2. S. 193–209.
17. Rozporządzenie Komisarza Naczelnego Ziem Wołynia i Frontu Podolskiego w sprawie organizacji policji. *Dziennik Urzędowy Zarządu Cywilnego Ziem Wołynia i Frontu Podolskiego*. 1920. № 8. Poz. 114. S. 1–2.
18. Wardejn-Zagórski T. Dziesięciolecie sądownictwa na Wołyniu. Łuck: Komitet Obchodu Dziesięciolecia, 1929. 77 s.
19. Zarządzenie Komisarza Generalnego Ziem Wschodnich o utworzeniu Sądu Okręgowego w Łucku. *Dziennik Urzędowy Zarządu Cywilnego Ziem Wschodnich*. 1919. № 16. Poz. 143. S. 157.
20. *Ziemia Wołyńska*. 1919, 1 sierpnia. № 5.
21. *Ziemia Wołyńska*. 1919, 6 listopada. № 9.
22. *Ziemia Włodzimierska*. 1919. 18 kwietnia. № 2.
23. *Gazeta Policji Państwowej*. 1920, 24 kwietnia. № 17.
24. *Polak kresowy*. 1920, 16 maja. № 20.
25. *Gazeta Policji Państwowej*. 1920, 29 maja. № 22.
26. *Gazeta Policji Państwowej*. 1920, 5 czerwca. № 23.
27. *Głos Wołyński*. 1921, 12 listopada. № 6.

Petrushko N.S. POLISH TEMPORARY LAW ENFORCEMENT STRUCTURES IN WESTERN VOLYNIA: THE SECURITY DIMENSION (1919–1920)

The article examines the activities of Polish provisional law enforcement structures in the territory of Western Volhynia in 1919–1920. Within the framework of this study, the concept of “law enforcement bodies” refers to police, judicial, and prosecutorial institutions that exercised institutional control over the socio-political situation, ensured the maintenance of public order, and countered security threats under conditions of military-political instability. Before the establishment of the Polish provisional administration, public order in Volhynia was ensured by various local law enforcement formations, including the militia, the people’s militia, the civic guard, and the

State Guard of the Ukrainian People's Republic, which were composed of former Russian and Ukrainian officials.

Following the successful offensive operations of the Polish forces in 1919 under the command of J. Haller, which resulted in the elimination of the military positions of the Ukrainian People's Republic in Volhynia, the process of organizational development of Polish security institutions and the integration of the region into the system of the provisional Polish administration began. It has been established that the formation of these institutions took place under numerous challenges: a shortage of personnel, a lack of material and technical resources, as well as the intensification of subversive activities by the Bolshevik state and the rise in criminal offenses, which undermined security stability in the Volhynian region.

Despite these challenges, the Polish provisional law enforcement bodies fulfilled a stabilizing function: they ensured the maintenance of public order, countered Bolshevik underground activities, and addressed the rise in criminal offenses.

Although their effectiveness was limited under wartime conditions, the establishment of Polish security institutions became an important factor in consolidating state authority in the Western Volhynian territories. Their activities contributed to the institutionalization of administrative and legal governance mechanisms and laid the foundations for a security system that facilitated the integration of the region into the legal framework of the Second Polish Republic.

Key words: *Polish-Ukrainian War, Polish-Soviet War, Second Polish Republic, Western Volhynia, law enforcement bodies, police, prosecution service, judiciary, security.*